

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 309/2018
13.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. Јасмине Недељковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 443/17 од 02.08.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1373/17 од 26.12.2017. године, у седници већа одржној 13.03.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 443/17 од 02.08.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1373/17 од 26.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 443/17 од 02.08.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а. став 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од осам месеци коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, а уколико окривљени за време издржавања казне самовољно напусти просторије у којима станује једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању од шест часова суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног, Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Кж1 1373/17 од 26.12.2017. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног адв. Јасмина Недељковић, поднела је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1. и члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, обе пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање, или да укине другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Крагујевцу на поновно одлучивање по жалби.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Јасмине Недељковић, је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да су побијане пресуде засноване на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати а као незаконите доказе означава налаз психолога ББ од 25.05.2013. године и извештај Центра за социјални рад који су засновани искључиво на изјавама малолетног оштећеног и мајке малолетног оштећеног а који су на главном претресу користили своје законско право да не сведоче.

По налажењу Врховног касационог суда неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Наиме, налаз психолога ББ од 25.05.2013. године односи се на психолошко стање малолетног оштећеног у току терапије и односи се на период из 2013. године када је оштећени био укључен у педагошко вођење и саветовање породице и не садржи ни једну чињеницу везану за критични догађај. Када је реч о извештају Центра за социјални рад, тај извештај односи се на породично стање и у њему је само наведено да је малолетни оштећени изјавио да га је отац истукао критичном приликом без навођења било каквих даљих околности везаних за критични догађај. Имајући у виду да су поменути налаз психолога и извештај Центра за социјални рад сачињени од стране стручних лица и у свему према правилима струке, то наведени докази по начину прибављања не представљају незаконите доказе у смислу навода захтева за заштиту законитости.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи повреду закона по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело – члан 439. тачка 1. ЗКП, али у захтеву не даје образложење у вези са истакнутом повредом закона већ наводи да је у конкретном случају примењен закон који се не може применити у погледу кривичног дела које је

предмет оптужбе – члан 439. тачка 2. ЗКП. Наведена повреда закона представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, међутим, у образложењу ове повреде закона бранилац указује да је у конкретном случају требало применити одредбу члана 246а. став 2. КЗ која предвиђа блаже кажњавање, па чак и ослобађање од казне, чиме у суштини указује на оцену чињеница и околности које су од значаја за кривичну санкцију, дакле, оспорава чињенично стање, а због чега није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости оценио неоснованим и, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић